

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/64/2019
Identifikačné číslo spisu:	5114011457
Dátum vydania rozhodnutia:	06.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5114011457.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom 6. novembra 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného X. I. pre pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného X. I. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/94/2016 z 22. novembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného X. I. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej aj len „súd prvého stupňa“), sp. zn. 22Tk/2/2014 z 20. októbra 2015, bol obvinený X. I., nar. XX. T. XXXX v T., naposledy trvale bytom v O., T. G. XXX/XX, t. č. v ÚVTOS Sučany (ďalej aj len „obvinený“), uznaný vinným zo spáchania pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

- dňa 02. decembra 2013 v čase okolo 19.30 hod. v O., okres T., na ul. P. oproti rodinnému domu so súpisným číslom X, pod vplyvom alkoholu po požiadaní o cigaretu fyzicky zaútočil na O. D., nar. XX. T. XXXX, kopol ho do oblasti chrbta, v dôsledku čoho O. D. spadol na zem, potom ho kopol do čela a opakovane ho udieral do tváre a hrudníka, čím mu spôsobil pomliaždenie v oblasti očnénice vpravo, pomliaždenie hlavy a pomliaždenie hrudníka, ktoré zranenia si objektívne vyžadovali dobu liečby v trvaní dva týždne s dodržaním šetriaceho režimu a bolestivosťou hrudníka pre dýchanie, následne v útoku pokračoval voči na mieste sa nachádzajúcemu P.D., nar. XX. T. XXXX, tak, že tohto extrémne vysokou mierou brutality a vysokou intenzitou opakovane udieral päťou a kopal do oblasti hlavy, krku, hrudníka, pravej hornej a pravej dolnej končatiny, čím mu spôsobil zlomeniny tvárovej oblasti a lebky typu LeFort III, teda kraniofaciálnu seperáciu oddeľujúcu tvárovú časť od spodiny lebečnej, v kombinácii s ďalšími zlomeninami tvárových kostí typu LeFort I.-II., dvojitú zlomeninu sánky vľavo,

tržnozmliaždenú ranu nad pravým obočím, v oblasti chrbtice mu spôsobil zlomeninu 4. krčného stavca, ďalej mu spôsobil zlomeniny rebier č. 1 obojstranne a 2. rebra vpravo, zmliaždenie oboch pľúcnych krídel, spôsobené kopnutím nohou na prednú oblasť hrudníka poškodeného, trieštivú zlomeninu tela ramennej kosti vľavo, poškodenie vretenného nervu pravej hornej končatiny, pomliaždeniny a odreniny pravej ruky a pravého kolena a ťažký otras mozgu prechádzajúci až do difúzneho axonálneho poškodenia, po ukončení útoku z miesta činu odišiel, na stabilizovanie stavu poškodeného v dôsledku zranení spôsobených najmä v oblasti hlavy a pľúc by nepostačovala laická prvá pomoc a objektívne by došlo k smrti poškodeného P.D., ak by mu nebola poskytnutá rýchla a vysoko odborná lekárska pomoc, ktorá mu poskytnutá bola a poškodený útok vďaka intenzívnemu medicínskemu riešeniu prežil, pričom mu následne bola poskytnutá dlhodobá intenzívna liečba, avšak utrpené zranenia uňho zanechajú trvalé následky.

Za to bol obvinenému súdom prvého stupňa podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd prvého stupňa zároveň zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia; podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa pri ukladaní súhrnného trestu zrušil výrok o treste uloženom trestným rozkazom Okresného súdu Martin zo 4. marca 2014, právoplatný toho istého dňa, sp. zn. 1T/16/2014, ktorým bol obvinenému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, ako aj výrok o treste uloženom trestným rozkazom Okresného súdu Martin z 05. marca 2014, právoplatný 21. marca 2014, sp. zn. 3T/28/2014, ktorým súd upustil od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody obvinenému vzhľadom na odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Martin zo 04. marca 2014, právoplatný toho istého dňa.

Súd prvého stupňa zároveň zrušil všetky rozhodnutia na zrušené výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému uložil ochranný dohľad na dobu 1 (jeden) rok a súčasne podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona mu uložil povinnosť hlásiť sa v rámci ochranného dohľadu u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste jeho trvalého bydliska jedenkrát za tri mesiace. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Trestného zákona uložil obvinenému X. I. aj ochranné ústavné protitoxikomanické liečenie.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvineného zaviazal uhradiť poškodenému P.D.W. vo výške 15.697,50 Eur.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením, sp. zn. 1To/94/2016 z 22. novembra 2016, rozhodujúc na podklade odvolania podaného obvineným postupom podľa § 319 Trestného poriadku, odvolanie obvineného zamietol.

Proti vyššie označenému uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie, a to výlučne s poukazom na údajné naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Ním uplatňovaný dovolací dôvod odôvodnil v prvom rade namietajúc znenie skutkovej vety výroku rozsudku súdu prvého stupňa tak, ako sa s touto stotožnil aj odvolací súd. Konkrétnejšie uviedol, že v dotknutej skutkovej vete chýba naplnenie subjektívnej stránky trestného činu, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, nakoľko v tejto nie je vyjadrené, že voči poškodenému P. konal v úmysle spôsobiť mu smrť. Skutková veta bez vyjadrenia úmyslu obvineného obeť usmrtiť spolu s vyjadrením aj následku (teda smrti poškodeného, na ktorý sa mimochodom tiež musí vzťahovať úmysel páchatela), nezodpovedá právnej kvalifikácii konania obvineného ako pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy

podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona; nanajvýš tak právnej kvalifikácii ako trestného činu podľa § 155 Trestného zákona. Len presným a jednoznačným popisom konania obvineného v skutkovej vete, spolu s jednoznačným vyjadrením jeho úmyslu iného usmrtiť, možno totiž vzájomne odlíšiť trestný čin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona od trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona. Obvinený teda v podstate konštatuje nesúlad skutkovej vety s právnou vetou výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, čo zakladá závažné porušenie zákona v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v jeho neprospech. Od tohto porušenia obvinený naostatok odvodzuje aj pochybenie súdov nižšej inštancie pri právnom posúdení skutku uvedeného v obžalobe prameniace predovšetkým z toho, že tieto mali v rozpore so skutočnosťou preukázané všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vraždy podľa § 145 ods. 1 a nasl. Trestného zákona a to napriek vyššie citovaným vadám. Pre prijatie takéhoto záveru totiž nepostačuje konštatovanie súdu prvého stupňa, že existencia úmyslu bola preukázaná z konania obvineného a jeho intenzity v spojení s časom trvania útoku a miesta, na ktorom k predmetnému útoku na zákonom chránený záujem došlo, nakoľko do konania pribratí znalci neposkytli zároveň tomu zodpovedajúci a kvalifikačne jednoznačný obraz o priebehu skutkového deja. Naopak k ustáleniu skutku došlo len nepriamo - z rozsahu zranení poškodeného a predpokladaného mechanizmu ich vzniku tak, ako tieto ustálil znalec. Obvinený v ďalšom texte dovolania následne len znova rozporoval závery súdov nižšieho stupňa vo vzťahu k naplneniu subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podrobne uvedeného vyššie, pričom rovnako namietal aj absenciu motívu pri jeho Trestným zákonom reprobovanom konaní. S poukazom na „interpretačnú špekuláciu“, o ktoré opreli skôr vo veci konajúce súdy záver o vine obžalovaného neobstoja tak skutkové závery, ako ani tomu zodpovedajúca právna kvalifikácia vykonaná súdmi nižšej inštancie.

Na základe uvedeného obvinený v petite dovolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade dovolania podaného obvineným rozhodol tak, že:

- rozsudkom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší tak rozsudok Okresného súdu Žilina z 20. októbra 2015, sp. zn. 22Tk/2/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 22. novembra 2016, sp. zn. 1To/94/2016, ako aj všetky rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, a zároveň

- prikáže súdu, o ktorého rozhodnutie ide (toto pritom bližšie nekonkretizoval), aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátor“).

Vo všeobecnosti prokurátor úvodom v podanom vyjadrení skonštatoval, že argumentačná časť dovolania podaného obvineným je v podstate (resp. vo viacerých obmenách) založená na jedinej námietke a to síce, že zo skutku tak, ako bol ustálený súdmi nižšej inštancie nevyplyva subjektívna stránka vyžadovaná v § 145 Trestného zákona - teda úmysel iného usmrtiť. Nepriamy úmysel páchatel'a pritom, s poukazom na § 15 písm. b) Trestného zákona, treba dokazovať z objektívnych okolností vykonania skutku, ktoré sú v právoplatnom rozsudku súdu prvého stupňa popísané v súlade s vykonaným dokazovaním. Pri rozumnej úvahe nemožno dospieť k inému záveru ako k tomu, že obvinený si bol vedomý a bol uzročený s tým, že útokom takého trvania a brutality spôsobí inému človeku smrť, o čom svedčia aj zranenia poškodeného a následky útoku, ktoré sú taktiež okrem spôsobu vykonania činu v skutku podrobne precizované. Nie je pritom podstatné, či obvinený chcel poškodenému priamo spôsobiť smrť alebo poškodeného chcel len „zbiť“ ako uvádza; súd prvého stupňa totiž výstižne odôvodnil existenciu nepriameho úmyslu, čomu zodpovedajú aj skutkové zistenia uvedené v odsudzujúcom rozsudku, v spojení s uznesením odvolacieho súdu. Podané dovolanie je teda len hypotetizovaním vo vzťahu k spôsobu vyjadrenia nepriameho úmyslu v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa, pričom ak by skutočne súd prvého stupňa postupoval podľa právnych úvah obvineného obsiahnutých v podanom dovolaní, predstavovalo by to v konečnom dôsledku vsugerovanie právneho hodnotenia objektívnej udalosti do jej popisu daným súdom. Nad rámec uvedeného prokurátor dodáva, že trestná vec obvineného je takmer učebnicovým príkladom preukázania

existencie nepriameho úmyslu pri pokuse vraždy. S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poškodený P.D., resp. jeho matka R.D. sa k podanému dovolaniu písomne vyjadrili tak, že v podstate vyslovili úplný súhlas s rozhodnutiami súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, ako aj tam uvedenými skutkovými zisteniami a im zodpovedajúcou právnou kvalifikáciou, ku ktorým sa bezvýhradne pripojili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku); po vykonaní takto vymedzenej formálnej prvotnej prieskumnej povinnosti však najvyšší súd dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zjavné, že dôvod dovolania, existenciu ktorého prezumuje podaným dovolaním obvinený, v preskúmvanej trestnej veci obvineného splnený nebol; k uvedenému záveru najvyšší súd dospel na podklade nasledovných právnych úvah:

Úvodom najvyšší súd vo vzťahu ku skutkovej podstate dovolacieho dôvodu označeného obvineným pripomína, že v dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku) - samozrejme vyjmúc takú procesnú situáciu, ak je osobou podávajúcou dovolanie minister spravodlivosti v rámci jeho dispozičnej právomoci zverenej § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd teda zo skutkového hľadiska hodnotiť skutočne len pomerne izolovaným prístupom a to síce, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené; teda či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Preto v dovolacom konaní na podklade mimoriadneho opravného prostriedku v zásade nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov - výnimkou je len už naposledy označené ustanovenie Trestného poriadku - nakoľko tieto predstavujú otázky upravené normami procesného práva, ktoré nie sú hmotnoprávnej povahy. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na citované nemôže najvyšší súd teda ani ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie, nakoľko uvedená činnosť je zákonom zverenou doménou, ba priam privilegiom v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Z obsahu podaného dovolania je napokon vo svetle skôr uvedeného zjavné - aj keď treba zároveň povedať, že uvedené je žiaľ pomerne častým javom najvyšším súdom posudzovaných dovolaní - že obvinený evidentne nerozlišuje skutkové námietky od námietok právnych (ktoré jediné by bolo možné považovať za relevantné, a teda bolo by potrebné sa nimi zo strany konajúceho dovolacieho súdu zaoberať), čoho bezprostredným následkom je okrem iného to, že podané dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok) je koncipované tak vecne ako aj obsahovo, ako len ďalšie odvolanie (riadny opravný prostriedok). Priamym prejavom tejto kvalitatívnej charakteristiky podaného dovolania je pritom skutočnosť, že obvinený len ďalej pokračuje vo svojej obhajobe, opakuje (až na malé výnimky) námietky predložené v predchádzajúcom konaní a vôbec nereflektuje právnu konštrukciu ním uplatňovaného dôvodu dovolania.

Ako však už najvyšší súd zdôraznil vyššie, dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení a (v zásade) neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižších stupňov, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania (výnimkou je len už zmieňovaný dôvod dovolania dostupný iba pre ministra spravodlivosti).

Čo sa týka pritom viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ teda obvinený v podanom dovolaní neuvedie námietku právneho charakteru, nie je pri viazanosti uplatnenými vecnými námietkami (a nie dôvodmi dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) nielen povinnosťou, ale ani možnosťou dovolacieho súdu sa následne akokoľvek vyjadrovať k otázke samotnej správnosti právnej kvalifikácie ustáleného konania. Nestačí len formálne použiť napríklad pojem „právny záver ...“, ak z materiálneho hľadiska obvinený napáda zjavne záver skutkový. Inak povedané, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je obvineným síce správne uplatňovaný z formálneho hľadiska, no s poukazom na vecný obsah argumentácie obvineného obsiahnutej v podanom dovolaní ide celkom zjavne výlučne o námietky skutkového charakteru (teda z pohľadu daného dovolacieho konania) „nepripustnými“ skutkovými námietkami). Avšak, ako už aj bolo zdôraznené vyššie, skutková veta tak, ako bola ustálená zo strany súdov nižšieho stupňa, je pre dovolací súd (konajúci iba na podklade dovolaní obvinených) záväzná - v predmetnom mimoriadnom opravnom konaní už nemožno prehodnocovať ustálené skutkové závery, skúmať ich úplnosť či správnosť.

Akokoľvek ďalšia argumentácia dovolacieho súdu je tu pritom (s poukazom na už doposiaľ uvedené) zbytočná, keďže by išlo len o opätovné opakovanie už vyššie podrobne precizovaných právnych úvah. Na ústavne konformné vysporiadanie sa s námietkami obvineného takejto povahy plne postačuje strohé konštatovanie, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými (ale tiež právnymi) závermi súdu prvého stupňa, a tieto považoval sa dostatočne preukázané vykonanými dôkazmi.

Pre dovolací súd je teda rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený X. I. spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd; inak povedané, že použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov a majú tomu zodpovedajúci odraz v právnej vete, čomu zodpovedá právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (pozn.: nakoľko skutková veta vyjadruje okamžitú a vopred neuváženú reakciu na externý podnet, resp. spontánne rozhodnutie obvineného), v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Najvyšší súd nad rámec uvedeného len dodáva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku rovnako nemôže napĺňať ani poukaz na to, že v predmetnom konaní nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu a spôsobenia následku obsiahnutého v konkrétnej skutkovej podstate trestného činu. Táto totiž nepredstavuje nič iné, ako vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu. Tento vzťah nie je možno skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavil v jeho konaní, ktorý je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Zavinenie je avšak ako subjektívna stránka trestného činu znovu vždy preukazované zásadne na základe konkrétnych skutkových okolností, ktoré ako je zrejmé z vyššie vyjadreného, v konaní o dovolaní nie je možné preskúmať (samozrejme znova okrem už označenej procesnej situácie, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti v tam uvedenom rozsahu uplatniteľných dovolacích námietok). Ak sa odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými (ale tiež právnymi) závermi súdu prvého stupňa a tieto považoval sa dostatočne preukázané vykonanými dôkazmi, nie je najvyšší súd oprávnený na ďalšie prehodnocovanie materiálnych dôvodov ustálených súdmi nižšieho stupňa a teda skúmať, či tieto „správne“ vykonali, prípadne vyhodnotili určité dôkazné prostriedky a z nich získané poznatky slúžiace na ustálenie skutkového stavu v miere spoľahlivo postačujúcej pre spravodlivé rozhodnutie vo veci.

Nad rámec uvedeného k obvineným namietaným nedostatkom skutkovej vety najvyšší súd úplným záverom uvádza nasledovné:

Skutková veta musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie (obdobne 2Tdo/38/2016). Vecné, miestne, časové či prípadné iné parametre skutku, ukotvujú znaky skutkovej podstaty trestného činu v čase a priestore a v súhrne predstavujú logický a časovo harmonizovaný dej, ktorý v konečnom dôsledku skutkovej vete poskytuje kvalitu jednoznačnej identifikovateľnosti a nezameniteľnosti s iným skutkom. Nemožno však súhlasiť s názorom obvineného, podľa ktorého je pre potreby preskúmateľnosti subjektívnej stránky trestného činu obligatórnou súčasťou skutkovej vety aj vyjadrenie úmyslu páchatela. Právnou doktrínou priam bezvýnimočne prijatému záveru, že skutku zodpovedajú prejavy vôle páchatela majúce odraz v materiálnom svete a sú pokryté páchatelovým zavinením zodpovedá totiž taký výklad, že ak je do skutkovej vety disponované určité konanie, toto konanie je vždy zavinené. Výnimku predstavujú samozrejme skutkové okolnosti, podľa ktorých môže byť skutková podstata určitého trestného činu podľa osobitnej časti Trestného zákona naplnená tak úmyselným, ako aj nedbanlivostným konaním (alebo opomenutím konania a i.), ako je tomu napríklad pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona.

Aj v tomto prípade je však pre účely rozlíšenia medzi jednotlivými odtieňmi subjektívnej stránky trestného činu z právne - kvalifikačného hľadiska relevantná právna veta a nikdy nie veta skutková; zdôrazňovanie zavinenia v skutkovej vete je skôr nenáležité a nadbytočné, aj keď v praxi sa s ním stretnúť možno (takto vymedzený právny názor najvyššieho súdu je pritom zhodný s tým, ktorý najvyšší súd prijal už v uznesení, sp. zn. 2Tdo/49/2011 z 29. novembra 2011).

Z uvedeného vyplýva, že skutková podstata dovolacieho dôvodu uplatňovaného obvineným v trestnej veci tvoriacej predmet dovolacieho prieskumu nebola naplnená.

Nakoľko teda najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu označeného obvineným v podanom dovolaní, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.